

Ett mörkt familjedrama

DET REGNAR. Ett bildspel visar ett hus med eternitplattor. Litet slitet. Grått.

Här utspelar sig Helen Eriksdotters drama *Bröder*, som hade genrep i onsdags och premiär i kväll.

teater

Bröder

Manus och regi: Helen Eriksdotter
I rollerna: Henrik Axelsson, Fredrik Jansson, Hasse Öijerstedt
Produktion: Dramacompaniet
Musikskolans orkestersal,
14-16 nov, 21-23 november

De tre bröderna Lars, Kenneth och Johan träffas i sitt barndomshem, för att dela upp arvet efter sin far. Det är dags att göra bouppteckning. Inte bara över ett hem, utan över en hel barndom.

Johan, som spelas av Henrik Axelsson, är först på plats. En nervös lillebror, som försöker gömma sig bakom advokatkostym och välkammad hår.

Men han hukar när storebror Lars (Hasse Öijerstedt) kliver in i huset. En översittartyp i röd kavaj, som gillar att hunsas lillbrorsan. Atmosfären är spänd och det är alldeles uppenbart att det finns mycket under ytan.

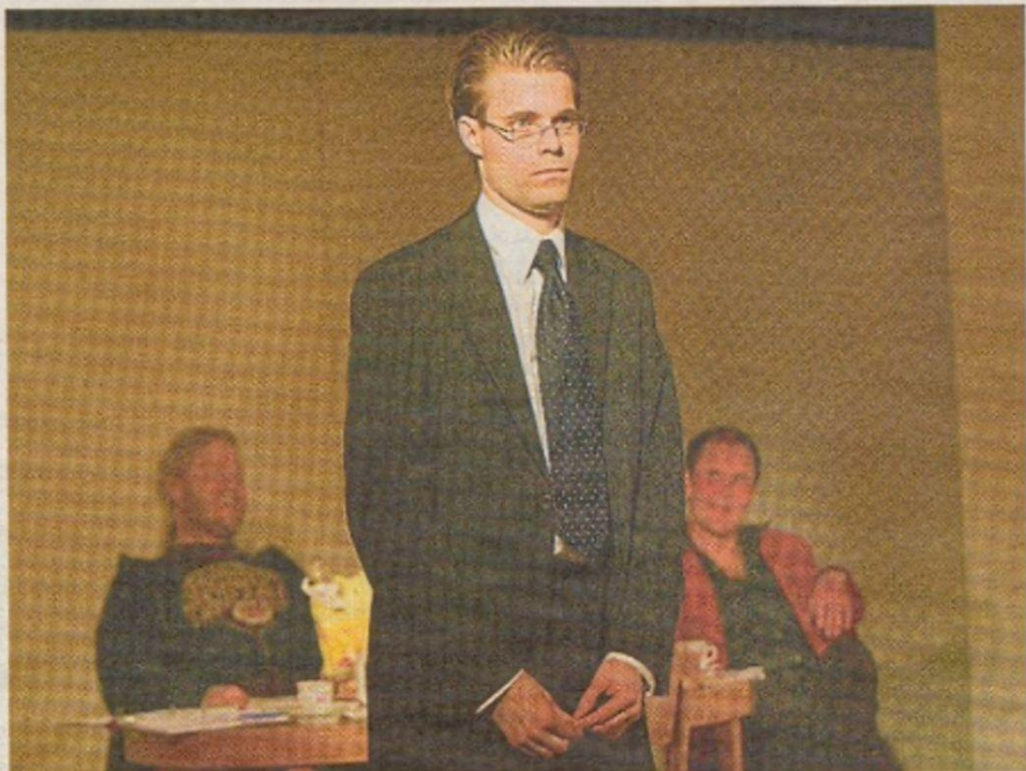
Till sist anländer också Kenneth (Fredrik Jansson) med ölburk i handen, skinnpaj och träsiga jeans.

DET ÄR TRE VITT skilda typer som har samlats för att dela upp tillgångarna. De har sina roller i familjen, roller som de lätt ramlar in i.

Lars är den som styr och ställer och ser till att få ut så mycket som möjligt. Men bröderna är inte så lättlurade som han tror. De tre laktar varandra och bevakar vad de andra gör.

Allt eftersom böcker, mattor och fotografier radas upp väcks också minnen till liv.

De börjar prata om sin pappa, en man som "gillade struktur", som Lars uttrycker saken. En förtryckare, för att tala klar-språk.

Johan (Henrik Axelsson) träffar bröderna Kenneth (Fredrik Jansson) och Lars (Hasse Öijerstedt) vid bouppteckningen efter fadern.

Reglerna var hårda i familjen och har lämnat djupa spår hos de tre bröderna. Ju mer de pratar, desto mer kommer fram och det är ingen vacker bild vi får se.

HELEN ERIKSDOTTER har skrivit en mörk berättelse om en far och hans söner och vad vi bär med oss från vår barndom.

Det är nystartade Dramacompaniets första uppsättning, men det är tre erfarna amatörskådespelare som står på scenen. De tre gör en stark insats i en pjäs, som är välskriven och inte så lite obehaglig.

Henrik Axelsson är rörande, som den veke Johan, rädd, orolig och samtidigt lite revanschlysten. Gränsen för hur mycket han tål vibrerar under ytan. När han till sist avslöjar den sanning han burit på blir det en gripande slutscen.

Fredrik Janssons Kenneth är en alkoholiserad figur, som tappat fotfästet och pendlar mellan supande och ilska.

Dramacompaniets *Bröder* handlar om fäder, söner och barndomens minnen.

Men allra mest övertygar Hasse Öijerstedt som översittaren Lars. Han är dramats otäcka centrum, den som plågar de andra och får dem att spricka i sömmarna.

Han växlar mellan starka utspel och iskallt lugn och använder små medel, som blickar, minner och pauser, när han trakasserar Johan och kör med Kenneth.

Det finns en del ojämheter i

uppsättningen, som att spritflaskorna får lite väl mycket utrymme, men det är invändningar som hamnar i marginalen.

Dramacompaniets *Bröder* är välgjord amatörteater, med allvar och mörk botten.

Gå och se den - det är mitt råd efter genrepet.

Margaretha Levin, text
Roine Karlsson, foto